

men cum eo tempore primitivam Ecclesiam observasse videant, confunduntur, et nostram catholicam Ecclesiam primitivæ concordare cognoscunt. Tot igitur nominibus tibi gratias referre debeo, quot utilitates ex tuo labore provenire presentio. Pro Ecclesiæ sanctæ honore, et utilitate, gratias refero, ut indignus ejusdem minister Presbyter cardinalis, pro Hispaniæ decore et gloria, ut illius nationis vir, pro in me collato beneficio, ut amicus non ingratus. Vale, et sanctissimus Dei Spiritus repleat te omnibus suis divinis donis. Datum Tibure octavo kalendas Octobris anno M. DCXXIV.

EPISTOLA ALTERA AD BIVARIUM EDITOREM.

R. Patri Fratri Francisco Bivario Cisterciensi, viro integerrimo, amico spectatissimo.

Rure Tiburtino sub æstivo calore vidi perfunctorie et raptim perpetua tua commentaria in Fl. L. Dextri Chronica ad illustrissimum cardinalem de Treio transmissa. Ad primum conspectum placuit operis argumentum, et laudabilem diæsi, modo felicem, illustratoris conatum. Desideravi impense totum opus introspicere, neque tunc potui occupatunculis distractus, etiam sub paucis diebus illustrissimo cardinale codicem remittente. Nunc a te relictum pro voto legi, neque uno nomine libens legi. Quia argumentum grave erat, quia de optimis nostræ fidei magistris erat, quia a teipso erat, quem jampridem cum veneratione quadam et amore suspicio. Vidi igitur secundo libens, et legi libentius: ita me res, et ipsa scriptio tua, et judicium trahebant. Multa opportune misisti ad fidem, ad intelligentiam, ad historiæ commendationem, ad sanctorum venerationem. Optimas Hispaniæ antiquitates vindicasti, res externas illustrasti, sepultam optimarum rerum memoriam plene resuscitasti. Et si præclaras quasque nationes magno tibi devinxisti beneficio, ultra omnes tua tibi debet Hispania, cujus res utpote sibi notiores majori cura et fide Dexter notavit, et tu deorum dextere illustrasti. Genus omnia sanctorum vestram protulisse Hesperiam ostendit omnimoda hæc historia, cui tu plene fidem, quantumvis durum, docta commentatione conciliasti. Felicem certe, et ulro commendabilem tuum evasisse conatum jam plene probavi, dum et Dextrum, hunc ipsum esse fundate confirmas, et sanctorum gesta ab apocryphis rite discernis. Gratam fore omnibus hanc tuam historiam ausim spondere, quæ varios, et omnigenos (ut cum vetusto et gravi loquar historico) florum coruscantes, et aureos habet colores, quam aliqui aptissime agri hortum herbarum omnium feracem dixerit. Potissimum vero illis mirifice abundat, qui pullulantes candescunt, et qui purpurea specie florent, quique nitore ad nigredinem magis vergentes, quam maxime relucunt. Hierarcharum stola vitæ sanctitate supra solem ipsum coruscans, et martyrum vera, et veneranda purpura, sanguine eorum prolixè tineta atque rigata, inuper lucis conciliatrix nigrescens, et divinitus contexta vestis illis admodum congruens, qui ad vitam angelicam contendunt atque aspirant. Ex quibus Christi Ecclesia aureum prorsus virtutibus circumamicta ornatum, veluti quædam sponsa, rem omnium pulcherrimam universitatis hujus exhibet, atque representat regum omnium imperatori (Nicephor. in dedica. ad Andronic imperat.). Opus itaque tuum omnibus probatam iri non dubites, atque hinc ego dixerim improbandum postremum tuum et recens consilium. Omnes certe condempnabunt tuum recessus desiderium, et recessum in solitudinem. An non et pacatis viris, tui similibus, in media Urbe recessus, et in fori strepitu solitudo? Itane manum a calamo, animum a studiis media ætate retrahere decuit, et solitaria placuit studere quieti? Cave, vir optime, ne talentum dicaris abscondere, et durus tibi dicat exactor oportuisse et debuisse te in eodem negotiari (Math. xxv), non in umbrosis vallibus feriari. Sed quo pergo? timeo tuam pietatem offendere, et sæculi turbas declinantem in summa tranquillitate turbare. Perge, vir Dei, stude tibi, et, si licet, stude omnibus. Pater, et in Dei honorem, et in bonum nostram scribe. Vale, e regione Transiberina ad D. Petri in Monte Aureo, 16 kal. Febr. 1625.

Tui amantissimus,

FR. LUCAS WADDINGUS.

AUCTORIS VITA,

Ex suis, et aliorum scriptis collecta,

PER FR. FRANCISCUM BIVARIUM.

Barcelno, Hispaniarum urbs illustris, Pœni Hamil-
caris, fratris Hannibalis, conditione gloriatur, ut
gravissimi quique auctores produunt, et Ausonius ad
Paulinum scribens cecinit, *Me Punica*, inquit, *lædit*
Barcino (Auson. epi. t. 21); super Mediterranei
maris oram orientalem, ipsi dominatura sedes habet,
non minus amœnitate, quam divitiis, et forti-

tudine florentes:

Et Barcino amœnas sedes ditum,
Nam pandit illic tuta portus brachia.

(Ait Festus Arimens.)

Multo illustrior magnorum splendore civium reddetur: protulit namque tum S. virginem Eulalliam

nobilitate et martyrio conspicuam : Philetum, ac Lædam sacros conjuges, ac sui senatus vertices, cum filiis, et LV sociis martyribus, præsules multos, sanctitate spectabiles martyriique laurea insignes, Etherium S. Jacobi discipulum : Severosque duos, et egregium Christi confessorem Theodosium, Etherii successorem ; ut interim sileam S. Cucuphatem martyrem, quem Africa quidem mundo protulit, sed Barcinon Christo reddidit ; et alios multos quorum nomina sunt in libro vitæ. His sideribus velut in firmamento nobili consistentibus, addita sunt Barcinoni ad decorem duo alia, cæterorum concives, pater ac filius : Pacianus, inquam, et Dexter. Quidni eos sidera dixerim, quos claros doctrina et dignitate testatur Hieronymus, et tamen Danieli dictum fuit : *Qui ad justitiam erudiunt multos, quasi stellæ in perpetuas æternitates ?* De Paciano Hieronymus : *Pacianus Barcilonæ episcopus, castitate, inquit, et eloquentia, et tam vita, quam sermone clarus ; et de Dextro, Dexter Paciani, de quo supra dixi, filius, clarus apud sæculum, et Christi fidei deditus.* Sane S. Pacianus cum nondum esset episcopus ex legitima uxore suscepisse Dextrum, illud convincit, quod inter cæteras animi ac corporis dotes castitas ejus singulari præconio a Hieronymo commendatur. *Pacianus (ait) castitate et eloquentia clarus, quod de mœcho, quantumcumque pœnitente, dici non posset. Nobilitatem generis illa indicant verba Hieronymi : Clarus apud sæculum, præsertim Dextri laudes adhuc juvenis concernentia, eo videlicet dicta tempore, quo vicesimum tertium agebat annum, ut mox videbimus. Erat etiam sanguine conjunctus Paulo Orosio, vel ipso Dextro fatente ad annum Domini 417 : Paulus, inquit, Orosius, Fl. Orosii filius, consanguineusque Paciani patris mei, civisque Tarraconensis.* Orosiorum autem gens nobilitate insignis fuit, utpote quæ Romæ in basilica S. Eusebii propriam sepulturam habuit. Nec solum Tarracone et Romæ, sed etiam tota Lusitania illustris, et toto orbe conspicua reddita est, ut Maximus Cæsaraugustanus episcopus scribit ad annos Domini 471 et 602. Porro Pacianus pater, uxore destitutus, vel forsân (quod illa frequenter ferebant tempora) ab ea separatus, redditusque Ecclesiæ, verbo et exemplo oves sibi commissas mirifice pavit, et a luporum furentum incursu (Novatianos, et Arianos loquor) non solum verbo, sed etiam scriptis defendit, quorum adhuc cum doctrina miramur eloquentiam, nimirum in *Epistolis ad Symphorianum* datis in *parænesi de pœnitentia*, et opusculo de *Baptismo* ; sanctitatemque veneramur cum Romana et universali Ecclesia, quæ nomen ipsius in catalogo sanctorum legit ad diem 9 Martii. Natus est autem Fl. Lucius Dexter anno a natali Domini 368, ut colligere licet ex eo quod ad calcem Chronici scribit, se, anno Christi 440, ætatis egisse suæ LXXII.

Sed quos non profectus Dexter faceret sub tanto parente ? In humanioribus litteris juventutem exercuisse, Hieronymus in prologo libri *Scriptorum ecclesiasticorum* manifestat, dum ad illum verba fa-

ciens, speciali titulo Ciceronem vocat suum : *Quod Cicero, inquit, tuus, qui in arce stetit eloquentiæ, non est facere dedignatus in Bruto, oratorum Latinæ linguæ texens catalogum, et onus ipsum quod Hieronymo imposuit adhuc juvenis provocans illum, ut, ad Suetonii exemplum, claros fidei Christianæ oratores, et insignes Ecclesiæ Doctores brevi catalogo astringeret, et quod ille in enumerandis gentilium litterarum viris illustribus fecerat, ipse in nostris faceret : et præsens Chronicon eloquentiam hominis cum pietate conjunctam clamat : nam ita humanis vacabat litteris, ut ecclesiasticæ historiæ sedulo incumberet.*

Cæterum adolescentiæ metas nondum excedens, sacramentis militaribus implicatur ; quod genus vitæ eo præsertim tempore nobilium virorum filiis toto Roman. imperio charum erat, et præcipue in Hispania, quod magnum illud orbis decus Theodosius senior, vere in cunctis Magnus, inde ad imperii fastigium tunc evectus fuerat, anno Christi cccLXXIX. Sub tanto igitur principe Dexter militiam secutus, et nobiles in ea faciens progressus militaribus gradatim honoribus sublimari : et ita tandem ad præfecturam prætorii Orientalis Imperii, quod summum erat munus, conscendere meruit. Annos natus non amplius XVIII Theodosio imper. adhæsisse par est credere, quando X imperii simul cum Arcadio filio Cæsare, et Valentiniáno Augusto, Maximum tyrannum debellaturus in Italiam descendit : sequentique cum eisdem Romam ingressum ; et inde in Orientem profectum. Verum enimvero ita rebus militaribus addictus erat, ut litteris quandoque pro opportunitate vacaret ; in Orientis autem protectione viros doctissimos, sanctissimosque consuluit, audivitque quo temporis Constantinopoli florebat Joannes Chrysostomus, in Cypro Epiphanius, Neocæsareæ Gregorius, Cyrillus Hierosolymis, Edessæ in Syria Ephrem, Nisæ Gregorius alter, Basilii frater, ut Sophronium et alios præteream : præ cæteris tamen Hieronymo usque ad amicitias usus est ; uti ex secunda ipsius ad Rufinum Apologia liquet, dum inquit : *Cum Dexter amicus meus qui præfecturam administravit prætorii, etc.* Ad hoc vero necessum fuit, non semel aut iterum eum convenire, sed frequenter familiari ipsius in Bethlemitico secessu, frui colloquio, et absentem multoties per litteras ad diversa studia provocare. Habemus ejus rei mobile argumentum, librum de *Scriptoribus ecclesiasticis*. Cum enim tot, taliumque Doctorum scriptis Christianus orbis sibi eo sæculo vehementer illustrari videretur, in quorum comparatione gentilium philosophorum ac rhetorum subtilitas et eloquentia v. luerat, dolebat nimium, Christianis gentiles passim rusticitatem objicere ; nullos Ecclesiam philosophos, aut rhetores, nullos Doctores habuisse, utpote a rusticæ simplicitatis hominibus fundatam, seu a quibusdam piscatoribus præcipue edoctam. Hinc Dexter de Hieronymi sufficientia confidens, qui pene omnes auctores sive ecclesiasticos, sive profanos, Græcos et Latinos legerat, tantum ei opus imponit, operæ pretium

ipsum facturum affirmans, si Doctorum omnium, qui A vita et scriptis Ecclesiam Dei illustrassent, nomina, et lucubraciones, more catalogi, ad unum breviusculum volumen encomiastice reduceret: ut cum gentiles rhetorum ac poetarum suorum catalogum nobis objicerent, quem Suetonius Tranquillus, libro de *illustribus Grammaticis* edito confecerat, Catholici suorum catalogum promere possent, et gentiles quos inscicia vetustas venerabatur, imperitiæ et ignorantiae redarguere. O dignam Christiani et docti viri cogitationem! o animum nobilem! Quid mirum si non solum clarus *apud sæculum*, sed etiam, quod in sæculari homine rarum est, *Christi fidei deditus*, dicatur? Sane quod Doctorum Ecclesiæ catalogo fruamur, Dextro v. c. debemus: nam ejus hortatu S. Hieronymus provinciam eam suscepit; cujus deficiente lucubratione, innumeros antiquorum Doctorum, quorum modo operæ non exstant, necessum fuisse ignorare. Annuens igitur Dextri desideriis Hieronymus non solum catalogum cupitum confecit, sed et librum ipsum Dextro dicavit, et epistolam libro præposuit, videlicet:

HIERONYMUS DEXTRO.

Hortaris, Dexter, ut Tranquillum sequens, ecclesiasticos Scriptores in ordinem digeram; et quod ille in enumerandis gentiliū litterarum viris fecit illustribus, ego in nostris faciam: id est, ut a passione Christi usque ad decimum quartum Theodosii imper. annum omnes qui de Scripturis sanctis memoriæ aliquid prodiderunt, tibi breviter exponam. Fecerunt quidem hoc idem apud Græcos Hermippus Peripateticus, Antigonus Crystius, Satyrus doctus vir, et longe omnium doctissimus Aristoxenus Musicus: apud Latinos autem Varro, Santra, Nepos, Hyginus, et, ad cuius nos exemplum vis pro ocare, Tranquillus. Sed non mea, et illorum similis est conditio: illi enim veteres historias, annalesque replicantes, potuerunt quasi de ingenti prato parvam opusculi sui coronam texere: ego quid acturus sum, qui nullum prævium sequens, pessimum (ut dicitur) magistrum mentisum habeo? Quamquam Eusebius Pamphili in decem Ecclesiasticæ historiæ libris, maximo nobis adjumento fuerit: et singulorum de quibus scripturi sumus volumina, ætates auctorum suorum sæpe testantur. Itaque Dominum Jesum Christum precor, ut quod Cicero tuus, qui in arce Romanæ stetit eloquentiæ non est facere dignatus in Bruto, oratorum Latinæ linguæ texens catalogum, id ego in Ecclesiæ illius scriptoribus enumerandis, digne cohortatione tua impleam. Si qui autem de his qui usque hodie scriptitant, a me in hoc volumine prætermitti sunt, sibi magis, quam mihi debent imputare: neque enim celantes scripta sua, de his quæ non legi nosse potui; et quod aliis forsitan sit notum, mihi in hoc terrarum angulo fuerit ignotum. Certe cum scriptis suis claruerint, non magnopere nostri silentii dispendio suspirabunt. Discant ergo Celsus, Porphyrius, Julianus, rabidi adversus Christum canes, discant eorum sectatores, qui putant Ecclesiam nullos philosophos, et eloquentes, nullos habuisse Doctores;

A quanti et quales viri eam fundaverint, extruxerint, et ornaverint, et desinant fidem nostram rusticæ tantum simplicitatis arguere, suamque potius imperitiā agnoscant. Hactenus Hieronymus Dextro.

Agebat eo tempore Dexter annum ætatis xxiii et licet adolescentiæ metas non excessisset, animo tamen canus senem studiis præ se ferebat; unde et cœperat Chronicon suum Historiæ omnimodæ in gratiam ejusdem Hieronymi texere; quo nimirum ad catalogum scriptorum ordiendum, ipsum excitaret: tametsi rebus militiæ, et imperatorum servitio longo tempore intentus, ingentique memoratarum rerum varietate detentus, finem ipsi nisi post multos annos non valuerit imponere: quando scilicet senio confectus, quietem domi suæ, exteris rejectis muniis, philosophiæ Christianæ exercendæ gratia quæ-ivit. B Inde factum est, ut Hieronymus ejus libri in suo catalogo meminerit, quem anno Domini 395 confecit, et nihilominus ultimam manum imposuerit suo Dexter anno Domini 450 post Hieronymi mortem, ut ex prologo liquet. Quamquam id quoque probabile admodum sit, non eo anno, quo catalogus a Hieronymo elaboratus fuit, Dextri historiam in eo insertam fuisse, sed post aliquot annos, quando videlicet ad ejus notiā pervenit Dextri lucubratio, et dedicationis propositum; quemadmodum et alios paulatim inseruisse successu temporis, sibi ante incognitos, suo loco dicturi sumus.

Crescente ejus fama, tandem ab Arcadio qui Orientis imperium a Theodosio parente hæreditario jure susceperat, ad præfecturam prætorii Dexter erectus est, cui nulla erat toto imperio dignitas æqualis, utpote unde multos ad coronam imperii vocatos ex historiis scimus. Quo anno præfecturam prætorii Dexter præcise inierit non constat; hoc unum tamen liquet, anno Christi Domini 403, quo videlicet S. Hieronymus secundam ad Rufinum dedit Apologiam, præfecturam jam suam explevisse, cum tamen anno illo 395 quo catalogum scriptorum perfecit, nondum ad eam ascendisset: in catalogo enim illo non eo titulo a Hieronymo honoratur, sed simplici usus est nomine: *Hieronymus Dextro*. Hortaris, Dexter. In Apologia vero, *Ante decennium*, inquit, cum Dexter amicus meus, qui præfecturam administravit prætorii, me rogasset, ut auctorum nostræ religionis ei indicem texerem. Trigesimo (reor) ætatis suæ anno prætorii præfectus factus fuit: et 33 jam præfectura perfunctus tantopere Hieronymum familiari colloquio et scriptis convenerat, ut ab ipso amici titulum meruerit.

Rebus prætorii feliciter administratis, et multis annis in servitio Augustorum Arcadii, et Honorii, ac junioris Theodosii confectis, tandem de eorum licentia in patriam revertitur; ubi tamen quiete optata non diu potiri datum fuit, nam ad regimen Toletanæ urbis assumptus, nonnihil studia cœpta intermittere coactus est. At nec sic omnino ab illis destitit, sed pro temporis opportunitate, antiqua Toleti Tabularia scrutari (quæ sibi admodum proficua fuisse fatetur)

et biennio toto illud suæ patriæ beneficium conferre A
conatus est, ut inter Barcinonenses et Toletanos in-
tima ac familiaris necessitudo contraheretur, cujus
rei perhibet ipse testimonium in Chronico inquires :
*Maxima Toletanorum cum Barcinonensibus necessitudo
contrahitur, ex quo civitatem illam ego Dexter biennio
rexi; et in tabulariis ejus urbis multa scitu digna re-
perisse me fateor.*

Inde domum rediens omnimodæ Historiæ finem imposuit anno Christi 430, ætatis vero suæ 62, eamque D.
Hieronymo dicavit ac misit: qui tamen ante paucos an-
nos vitam meliorem sortitus apud Superos fuerat; ta-
metsi ejus rei in Hispanias fama nondum pervenerat;
nam et Idatius ejus temporis in Hispania scriptor,
anno Domini 435 scribit: *Quo tempore S. Hieronymus
obierit, referentium sermo non edidit.* Morte igitur ip-
sius postmodum comperta, cum liber ipse ad ejus,
utpote defuncti, manus pervenire non posset, al-
teram ei Dexter imposuit: multi-que locis locuple-
tavit et auxit, nam et Hieronymi mortem in eo an-
notasse constat ad annum Domini 426, et ita tandem
amico et consanguineo suo Paulo Orosio Chronicon
auctum dicavit: cum ultimam ei imposuisset manum
anno Christi 440, corrente æra Cæsaris 478, a Roma
vero condita anno 1191, ætatis suæ 72, jam inci-
piente decrepita, ut ipse in calce Chronici asserit.
Quid autem in causa fuerit, ut cum ei suscripserit
anno 440, historiam nihilominus terminaverit anno
430, et totum decennium silentio involverit, ipse
non explicat: existimo autem etiam in hoc Hiero-
nymum imitari voluisse, qui ab ultima pariter de-
cennali historia in Chronico suo abstinuit: quoniam
*eo fine contentus (ait ille) reliquum temporis Gratiani
et Theodosii latioris historiæ stylo reservavi: non quo
de vivis timuerim libere et vere scribere, timor enim
Dei hominum timorem expellit, sed quoniam debac-
chantibus adhuc in nostra Barbaris, incerta sunt om-
nia.* Sic prorsus de Dextro credendum, qui debac-
chantes Barbaras nationes, nimirum, Alanos, Wan-
dalos, Suevos et Gothos, suismet oculis in exitum
Hispaniæ conspexit; quorum historia latiori stylo
scribenda erat, quam Chronicon pateretur, et de-
bacchantibus adhuc in nostra Barbaris, incerta erant
omnia. Nam tametsi ab anno Christi 409 Hispanias
intrassent, ipsasque Barbari inter se divisissent,

ita quod in Gallæcia Suevorum rex Rechila, Her-
merici successor, dominationem exerceret; et
super Gothos Theodoredus, tertius ab Ataulfo re-
gnaret, multa-que Hispaniæ provincias possideret;
nondum tamen inde Romani usquequaque ejecti
erant, et spes totas recuperandi necdum amissa:
quare ultimus rei exspectabatur eventus, historiæ
commendandus. Anno ipso 440 (auctore Idatio),
Asturius utriusque militiæ dux, ad Hispanias missus,
Tarraconensium cædit multitudinem; anno se-
quenti cometa apparere cœpit mense Decembri,
subsequentem peritentiæ, et præsentis bellorum
plagas portendens. Asturio successor datus est Me-
robaudis utriusque militiæ dux, natu nobilis, et
eloquentiæ merito, vel maxime in poematis studio
veteribus comparandus, utroque titulo, Dextro per-
necessarius. Demum anno 444 Sebastianus militiæ
dux, Constantinopoli fuga lapsus, et ad Theodo-
redum Gothorum regem veniens, conquistam sibi,
qua potuit, Barcinonem hostis ingreditur. Interea
Dexter, non minus patriæ calamitatibus perturbatus
quam senio, et laboribus confectus, ab hac luce ere-
ptus est; quod ejus continuator M. Maximus testatur
inquires: *Æra Cæs. 482, anno vero Christi Do-
mini 444. Fl. Lucius Dexter pene decrepitis obiit 10
kalendas Julii Barcinone; vir plane doctus, prudens et
pius: eo certe multis præferendus, quod multa quæ
ad Ecclesiæ universalis gloriam spectant, solus ipse
scripto Chronico posteris patefecit, et in rebus
Hispaniæ patriæ suæ dilucidandis plus cæteris labo-
ravit.* Floruit etiam in Poetica, ut indicat epita-
phium, quod sepulcro Ataulfi regis apposuit, et
marmoris incidi curavit, prout hodieque ex parte
visitur Barcinone; unde a Vascò, Morale, Nonio,
Puiades exscriptum est: ut ab ipso Dextro ad cal-
cem Chronici ponitur. Porro Chronicon ipsum quod
a multis annis latuerat, ex parte repertum est, vi-
delicet a nato Domino usque ad finem, cum tamen
ex prologo Auctoris constet, ab orbe condito initum
fuisse usque ad annum Domini 430 Prior pars a
capite usque ad Christi natalem adhuc cum tincis
in pulverulento alicujus bibliothecæ angulo bellum
gerit. Faxit Deus ut quandoque lucem videat, ad
majorem sui gloriam.

SELECTA VETERUM TESTIMONIA DE FL. L. DEXTRO.

S. HIERONYMUS.

In libro de Ecclesiasticis Scriptoribus, pene ad
finem: *Dexter Paciani, de quo supra dixi, filius,
clarus apud sæculum, et Christi fidei deditus, fertur
ad me omnimodam Historiam texuisse, quam necdum
legi.* De Paciano autem dixerat: *Pacianus in Py-
renæi jugis Barcionæ episcopus, castitate et eloquen-
tia, et tam vita quam sermone clarus, scripsit varia
opuscula.* Omitto epistolam nuncupatoriam ejusdem

D libri, quam supra apposui. In Apologia II ad Rufinum
cap. 6: *Ante decennium (ait) cum Dexter amicus meus,
qui Præfecturam administravit Prætorii, me rogasset,
ut auctorum nostræ religionis ei indicem texerem.*

SOPHRONIUS GRÆCUS scriptor, synchronus Hieronymi.

Δεξτρος Πακιανού, περί οὗ προσηρῆνα, υἱὸς λαμπρὸς
ἐν τῇ πολιτείᾳ καὶ τῇ τοῦ Χριστοῦ πίστει ἐκδεδομένος,
λέγεται παντοδαπὴν πρὸς με συντεταχέναι ἱστορίαν, ἣν
τενὰ οὕτω ἀνέγραψεν.